

I stedet for krig bør vi kæmpe for visionen om en fremtid

Den 18. nov. – “Jeg taler derfor om fred som det nødvendige rationelle mål for rationelle mennesker. Jeg er klar over, at bestræbelserne på at opnå fred ikke er lige så dramatiske som bestræbelserne på at opnå krig – og ofte falder stræberens ord for døve ører. Men vi har ingen mere presserende opgave.”

– John F. Kennedy, American University, 10. juni 1963

Schiller Instituttets arrangement “Stop faren for atomkrig”, det tredje i rækken, finder sted tirsdag den 22. november, på 59-årsdagen for mordet på præsident John F. Kennedy. Skyggen af en mulig, pludselig, total udslettelseskrig, som blev kastet over jordens overflade i sidste uge, da Ukraine (måske) ved et uheld bombede Polen, bør understrege, hvorfor enhver bestræbelse i de næste tre dage bør gøres for at gøre Schiller Instituttets og dets grundlægger Helga Zepp-LaRouches stemme kendt i den internationale offentlighed. Zepp-LaRouches forslag til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som for nylig blev offentliggjort i et essay med titlen: “Den alliancefrie Bevægelses rolle i et nyt paradigme for de internationale relationer”, er nu genstand for en diskussion af en voksende liste af nuværende og tidligere nationale kongresmedlemmer, statslige lovgivere fra forskellige nationer og andre, som vil deltage i tirsdagens virtuelle møde.

Denne vej til fred, som bør udforskes i ånden af en ny “Bandung II”-bevægelse for alliancefrihed, der er imod organiseringen af konkurrerende blokke af nationer, er en vej, som Kinas præsident Xi Jinping og Italiens premierminister Giorgia Meloni omtalte i deres respektive kommunikéer, der berettede om deres møde den 16. november på G20-mødet. Begge

omtalte de "tusind års kontakt og dialog" mellem kulturerne i Italien og Kina – et virkelig "særligt forhold", der ikke er baseret på krig eller forretning, men snarere på kunst, musik, videnskab og handel. Denne vej til fred, især fordi Lyndon LaRouche med succes havde banet vejen for dialog med præsident Ronald Reagan og Sovjetunionen for 40 år siden gennem LaRouches forslag om et Strategisk Forsvarsinitiativ, udgør den rette standard inden for diplomatiet, som burde være fremherskende i amerikansk kontakt med andre nationer. Den bør erstatte den inkompetente "amatøragtige" proces, der har fået den russiske viceudenrigsminister Sergej Ryabkov til at erklære, at Rusland "fortsat er nødsaget til holde fast i en politik, hvor vi ikke på forhånd informerer nogen om vores planer på det militære område. Jeg henviser til vores virkelige modstander, en magtfuld modstander, i dette særlige tilfælde, USA."

Fortvivlelse er ikke berettiget. Tag det næstfarligste øjeblik i forholdet mellem USA og Rusland, Cubakrisen. Præsident John F. Kennedy og hans bror Robert, der nægtede at bøje sig for presset fra en fejlvurderende "utopisk" militærfraktion, befandt sig i centrum af en potentiel atomar ildstorm, der kunne have udslettet menneskeheden. I en resolut opvisning af lederskab fik JFK og hans forhandlingspartnere i Sovjetunionen verden tilbage fra afgrundens rand. Den nuværende situation kan imidlertid være langt farligere end den i 1963, fordi rationelle mænd og kvinder er færre og mere sjældne og sværere at finde i den transatlantiske sektor end dengang. Frem for besindighed, opfordrede en joker-lignende forhenværende komiker, der optrådte som Ukraines præsident, i denne uge verden til at starte en Tredje Verdenskrig. Ifølge visse rapporter nægtede Biden at tale med Zelenskyj, mens "affæren om missilet" udspillede sig. Biden har tilsyneladende ikke talt med ham lige siden.

I betragtning af, hvad repræsentanter for City of London har anført i de seneste numre af The Economist, kan vi ikke afvise

muligheden for, at den seneste uges næsten-atomare konfrontation mellem USA/NATO og Rusland simpelthen var en generalprøve på det, der skal komme, muligvis i denne uge, muligvis i næste uge eller måske i perioden inden årets udgang. Det indebærer ikke nødvendigvis, at de britiske styrker planlægger en atomkrig på en bestemt dag eller et bestemt tidspunkt, men det betyder at milliarder af mennesker på denne planet står over for det mest mareridtsagtige scenarie, nemlig at der ikke længere er nogen der bestemmer, og at det derfor er umuligt at undgå strategiske fejlvurderinger. Som Lyndon LaRouche hævdede i en hovedtale i sommeren 1978 til International Caucus of Labor Committees: "Briterne foretog i deres uendelige visdom en fejlberregning, og verdenskrigen begyndte."

Men hvorfor så ikke fortvivle? Det har været heldigt for dem, der har tilknytning til Lyndon LaRouche, at have indgået i en organisation, der blev sammensat som en filosofisk forening i stil med de bedste af Athens civile soldater, som Sokrates, som Aischylos, og ikke som Spartas civile soldater. Det er lovgiveren Solon fra Athen, ikke Lykurgus fra Sparta, og Solons forfatning, der er komponeret som et digt, og som af medlemmerne af LaRouche-organisationen opfattes som standarden for praksis i statskundskab, gennem offentlige møder, uddeling på gaden og politisk dannelse gennem publikationer, pamfletter og uafhængig research ved hjælp af originale kilder. Kandidater til embeder udvælges og opmuntres med denne standard for øje. Der tilskyndes f.eks. til interventioner, dvs. afbrydelser af den uerkendte, men gennemgribende sociale accept af ondskabens banalitet i den politiske klasse. Sådanne indgreb konfronterer på ikke-voldelig vis dem, der ikke hører hjemme i Kongressen/parlamentet, men på anklagebænken ved en nystiftet Nürnbergdomstol (som begyndte den 20. november 1945), med offentlig identifikation og offentlig anerkendelse af deres forbrydelser.

Den bevægelse, der blev dannet og ledet af LaRouche gennem

valgprocessen til præsidentvalget, gjorde det muligt for LaRouche gennem sit kandidatur til præsidentposten at spille en rolle i amerikansk politik i et halvt århundrede, som var enestående, især på grund af den måde, hvorpå dybe ideer, ideer af Nikolaus af Cusa, Gottfried Leibniz, Bernhard Riemann, Alexander Hamilton, Edgar Allan Poe, Friedrich Schiller og mange andre, blev gjort let tilgængelige for millioner af mennesker på gadehjørner og i indkøbscentre, lufthavne og kongrescentre i mange lande i omkring 50 år. Det var i høj grad på grund af dette, at LaRouche var i stand til at få en præsident fra USA til, under sin tale om Det strategiske Forsvarsinitiativ den 23. marts 1983, at sige: "Jeg er efterhånden blevet mere og mere dybt overbevist om, at den menneskelige ånd må være i stand til at hæve sig over at behandle andre nationer og mennesker ved at true deres eksistens. Da jeg føler dette, mener jeg, at vi grundigt må undersøge enhver mulighed for at mindske spændingerne og indføre større stabilitet i den strategiske planlægning på begge sider... Efter omhyggelig drøftelse med mine rådgivere, herunder stabscheferne, mener jeg, at det er en mulighed. Lad mig dele en fremtidsvision med jer, som giver håb."

Det er vores opgave at skabe, dele og forsvare denne vision af en fremtid, der giver håb, og det er emnet for Schiller Instituttets konference tirsdag den 22. november.